

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **Š. Š.**
bytem S., S. n. N.
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Městský úřad Poděbrady**
sídlem Jiřího náměstí 20/I, 290 01 Poděbrady
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Šlaufem
sídlem Kamenická 1, 301 12 Plzeň

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou ke zdejšímu soudu domáhá vydání rozsudku, kterým by soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. X, a to ve lhůtě 15

dnů od právní moci rozsudku.

2. Žalobce předeslal, že žalovaný dne 20. 7. 2016 vyhotovil pod sp. zn. X, č. j. X, příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Zmocněnec žalobce proti tomuto příkazu podal dne 12. 8. 2016 odpor, a to e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu. Toto podání dne 17. 8. 2016 zmocněnec potvrdil. Uvedené, jakož ani včasnost odporu, nečiní žalovaný sporným. Zmocněnci žalobce byla následně doručena výzva ze dne 23. 8. 2016 k odstranění vady a doložení originálu podepsané plné moci. Zmocněnec však tuto plnou moc nemohl doložit, neboť žalovaný jej vyzval k doložení originálu, avšak on disponoval pouze jejím scanem. Kontaktoval proto žalobce, aby plnou moc doložil, ten byl však na dovolené. Žalobce pak zaslal dne 7. 9. 2016 žalovanému žádost o zmeškání úkonu s tím, že svou nepřítomnost může doložit, a zároveň s tím zaslal správnímu orgánu řádně podepsanou plnou moc. Následně bylo žalobci doručeno sdělení, podle něhož příkaz nabyl právní moci. Žalobce uznává, že podepsanou plnou moc doplnil až po lhůtě, kterou mu žalovaný poskytl, avšak nejedná se o důvod, pro který by žalovaný mohl nepokračovat v řízení. Důvodem je, že tato lhůta nebyla stanovena usnesením (tudíž se proti ní nemohl odvolat), ale pouze výzvou, tedy tato lhůta není propadná. Jelikož žalobce doplnil podání jen krátce po lhůtě, která mu byla ve výzvě poskytnuta, má za to, že žalovaný měl doplnění podepsané plné moci akceptovat a dle § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pokračovat v řízení, neboť to, že žalobce podepsanou plnou moc podal pár dní po lhůtě stanovené ve výzvě, nemá žádný vliv na průběh řízení a nezpůsobuje průtahy. Žalovaný však v řízení nepokračoval a do dnešního dne nevydal rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2017, č. j. X, ve kterém se mimo jiné řeší i otázka povahy lhůty k odstranění vad odvolání i to, zda je možné vadu odstranit i po uplynutí této lhůty. Z rozsudku jasně plyne, že pokud byl žalobce k odstranění vad podání vyzván pouhou výzvou, nikoliv usnesením, tato lhůta nebyla propadná a pokud žalobce vadu podání odstranil pouze pár dnů po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, nemůže žalovaný argumentovat ani případnými průtahy řízení. Proto měl žalovaný akceptovat podepsanou plnou moc po skončení lhůty určené prostou výzvou dle § 37 odst. 3 správního řádu, neboť lhůta v ní stanovená žalobce nezavazovala.
3. Podle žalobce žalovaný dále ani nebyl oprávněn požadovat originál plné moci, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. X, podle něhož k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat ve správním řízení účastníka postačí plná moc předložená v prosté kopii, pokud správní orgán nemá na základě konkrétních okolností případu pochybnosti, zda plná moc byla skutečně udělena. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 5. 11. 2015, č. j. X. Z těchto rozsudků jasně vyplývá, že pokud správní orgán neměl k požadování originálu plné moci zvláštní důvod, nemohl se jeho předložení domáhat, ale měl vyzvat žalobce, nechť toliko prokáže zmocnění plnou mocí v jakékoli formě. Důvod, pro který žalobce doložil plnou moc s několikadenním zpožděním, byl nezákonný požadavek správního orgánu, o němž však žalobce nevěděl, že je nezákonný, a snažil se mu vyhovět, avšak z technických důvodů to nebylo možné dříve. Přesto je nutno na doplněnou plnou moc hledět jako na včasné doplněnou, neboť lhůta určená nezákonnou výzvou nemohla zavazovat, a to jednak

z důvodu nezákonnosti výzvy, jednak z důvodu její neformálnosti, neboť nebyla stanovena usnesením. Žalobce každopádně podepsanou plnou moc žalovanému doložil dle jeho názoru včas, a proto měl žalovaný pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí. Žalobce dodal, že se s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti obrátil ke Krajskému úřadu Středočeského kraje, a to dne 3. 8. 2017, na což však krajský úřad reagoval sdělením ze dne 21. 8. 2017, podle něhož je prvně nutno rozhodnout o žádosti o zmeškání úkonu. Žalobce tedy uzavřel, že odpor byl podán řádně a včas, a proto měl žalovaný pokračovat v řízení dle § 150 odst. 3 správního řádu a ve lhůtách dle § 71 odst. 3 téhož zákona vydat rozhodnutí.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě připomněl, že v případě žalobce vydal příkaz, v němž byl žalobce řádně poučen, že proti němu může podat do 15 dnů od jeho doručení odpor. Ten žalobce podal prostřednictvím zmocněnce a připojil plnou moc, která však postrádala jakýkoliv podpis, z čehož nemůže vyplývat projev vůle zmocnitele. Žalovaný proto dne 23. 8. 2016 vyzval domnělého zmocněnce k odstranění vady podání, neboť podpis zmocnitele na plné moci je náležitým projevem vůle nechat se zmocněncem zastupovat. K tomu mu poskytl lhůtu 5 dnů od doručení. V této lhůtě nebyla podepsaná plná moc zaslána a vzhledem k tomu, že údajný zmocněnec byl poučen o tom, že v případě nedoložení podepsané plné moci ve lhůtě nebude možné k jeho podání přihlížet jako k podání učiněnému oprávněnou osobou, nabylo dne 13. 8. 2016 předmětné rozhodnutí právní moci. Žalovaný dodal, že 8. 9. 2016 obdržel od žalobce originál plné moci, kterou udělil dne 1. 8. 2016 zmocněnci, přičemž požádal o uznání zmeškaného úkonu. Žádosti o uznání zmeškaného úkonu však nevyhověl, neboť žalovaný v tomto směru žádnou lhůtu žalobci nestanovil ani neposkytl, protože komunikoval jen a pouze s údajným zmocněncem. Navíc zmocněnec ani nemohl mít žádný problém odstranit vadu podání zasláním podepsané plné moci, protože pro vznik oprávnění zastupovat jinou osobu jako zmocněnec je třeba, aby plná moc byla zmocnitelem podepsána, což je právě projevem jeho vlastní vůle nechat se zastupovat. Zmocněnec měl tedy mít řádně podepsanou plnou moc od 1. 8. 2016 u sebe, aby mohl zmocnitele řádně zastupovat a doložit vznik vztahu se zmocnitelem. Žalovaný pak sdělením ze dne 22. 9. 2016 žalobce upozornil, že příkaz o uložení pokuty nabyt právní moci dne 13. 8. 2016. Žalovaný shrnul, že dne 23. 8. 2016 byl zmocněnec vyzván k odstranění vady podání, tato výzva mu byla doručena dne 26. 8. 2016 a vadu měl odstranit nejpozději do 31. 8. 2016, což však neučinil. Proto bylo k jeho podání přihlédnuto, jako by bylo učiněno neoprávněnou osobou. Na tom nemohlo nic změnit ani dodání originálu podepsané plné moci po právní moci rozhodnutí správního orgánu. Z důvodu, že žalobce měl údajně zastupovat zmocněnec, žalovaný komunikoval právě s tímto zmocněncem, který však v předepsané lhůtě nejevil žádné známky napravení daného stavu. Závěrem žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. j. X, č. j. X a č. j. X), podle níž správní orgány postupovaly správně, pokud výzvu k odstranění vad doručovaly zmocněnci a nikoliv zmocniteli. I pokud by se jednalo o výzvu k odstranění nedostatku prokázání zastoupení, nejedná se o úkon, který by měl osobně vykonat pouze účastník řízení
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na to, že tvrzení žalovaného jsou neúplná a nepřesná, neboť byl opravdu vyzván k doložení podepsané plné moci, avšak k doložení jejího originálu, což byl dle žalobce nestandardní požadavek,

neboť k prokázání zmocnění postačuje pouhý scan. Originál mohl žalovaný požadovat až v případě důvodných pochybností, zda plná moc byla opravdu udělena. Podle žalobce zde takové skutečnosti nebyly, ostatně ani žalovaný ve výzvě z 23. 8. 2016 svůj požadavek neodůvodnil. Žalobce tyto své závěry opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. X. Žalovaný neměl požadovat originál plné moci a jeho výzva byla nezákonná. Pokud by byl žalobce vyzván k předložení podepsané plné moci, a nikoliv striktně jejího originálu, vyhověl by jeho zmocněnec okamžitě. Tím, že byl vyzván k předložení originálu, trvalo žalobci splnění tohoto nezákonného požadavku lehce déle, neboť na něj nebyl připraven. Důvodem, proč žalobce doložil originál až po poskytnuté lhůtě, je fakt, že byl na dovolené a zmocněnec disponoval pouze scanem. Pokud by žalovaný požadoval pouze podepsanou plnou moc, tu by mohl zmocněnec doložit ve lhůtě. To sám žalobce žalovanému sdělil dne 7. 9. 2016 spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu a vysvětlením, zároveň zaslal originál podepsané plné moci. Žalovaný na to však reagoval sdělením, že k doloženému originálu plné moci nepřihlíží, neboť komunikoval pouze s údajným zmocněncem a lhůtu neposkytl žalobci, nýbrž jeho zmocněnci. Žalobce je však toho názoru, že pokud originál plné moci místo zmocněnce doložil sám žalobce, nemůže mu toto být kladeno k újmě. Proto měl žalovaný originál plné moci akceptovat a pokračovat v řízení.

6. Žalobce dále uvedl, že pokud jeho zmocněnec disponoval scanem podepsané plné moci, nedošlo ze strany žalobce k pochybení. Je běžné, že spolu zmocnitel a zmocněnec komunikují na dálku, elektronicky, a je tedy v pořádku, pokud se elektronicky domluvili na zmocnění a zmocněnci byla plná moc poskytnuta v elektronické podobě. Touto plnou mocí mohl zmocněnec za normálních okolností své oprávnění k zastupování prokázat. Žalobce v této souvislosti odkázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015 č. j. X. Pokud k samotnému prokázání zmocnění postačuje pouhý scan podepsané plné moci, není důvod, proč by musel zmocněnec disponovat originálem. Pokud by žalovaný odůvodnil, proč požaduje originál, byla by situace jiná. V daném případě však důvod k pochybnostem nebyl, protože žalovaný měl požadovat pouze podepsanou plnou moc, nikoliv originál. Žalobce se výzvě žalovaného snažil i přes její nezákonnost vyhovět, a proto plnou moc, která splňovala nepřiměřené požadavky, doložil. Je pravdou, že originál plné moci žalovaný požadoval nejpozději k 31. 8. 2016, zatímco žalobce jej doložil až 7. 9. 2016, což je ale způsobeno právě tím, že žalobce byl na dovolené a originál plné moci byl schopen doložit pouze on. Bylo však jeho legitimním očekáváním, že pokud svému zmocněnci poskytne scan podepsané plné moci, může odjet bez obav na dovolenou a tento nestandardní postup žalovaného nemohl předem předpokládat. Žalobce znovu připomněl, že lhůta, kterou mu ve výzvě poskytl žalovaný, není propadná, k čemuž odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2017, č. j. X. Žalobce přesto nezákonnému požadavku žalovaného vyhověl, nemůže mu být však přičítáno k újmě, že tak učinil o 7 dnů později, pokud ho předmětná výzva vůbec nezavazovala. Konečně pak žalobce uvádí, že pokud na výzvu žalovaného nereagoval zmocněnec žalobce, bylo vhodné vyzvat k doložení plné moci přímo žalobce. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. X, a ze dne 31. 8. 2017, č. j. X.
7. Při jednání u soudu účastníci shodně setrvali na svých písemných podáních. Žalobce nad rámec toho poukázal dále na to, že žalovaným poskytnutá lhůta k odstranění

nedostatku plné moci byla krátká, přičemž v této souvislosti zdůraznil rozdílné sídlo advokátní kanceláře a bydliště žalobce. Připomněl opět, že nebyl důvod, aby žalovaný požadoval originál plné moci.

8. Žalovaný při jednání u soudu nad rámec svého písemného vyjádření a v reakci na vyjádření žalobce uvedl, že lhůtu stanovenou k odstranění nedostatku plné moci nepovažuje za nepřiměřeně krátkou, přičemž poukázal na možnosti moderních komunikačních technologií. Zdůraznil, že podstata dané věci spočívá v tom, že předložená plná moc nebyla vůbec podepsána.
9. Ze správního spisu soud především ověřil, že žalovaný příkazem ze dne 20. 7. 2016, sp. zn. X, č. j. X, rozhodl tak, že žalobce je vinen tím, že se z nedbalosti dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o silničním provozu), za což mu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Podle vyznačené doložky nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 13. 8. 2016. V návaznosti na to byl žalovanému z adresy X v dané věci doručen odpor, a to dle záznamu ve spisu nejprve dne 12. 8. 2016 bez elektronického podpisu a dne 17. 8. 2016 s elektronickým podpisem. K oběma těmito podáním byl připojen scan plné moci vystavené v dané věci dne 1. 8. 2016 žalobcem jako zmocnitelem zmocněnci Ing. M. J.. Příslušný řádek určený zjevně pro podpis zmocnitele nebyl ani v jednom případě vyplněn.
10. Jak ze správního spisu dále plyne, žalovaný následně zmocněnce žalobce výzvou ze dne 23. 8. 2016, č. j. X, vyzval k odstranění „nedostatku spočívajícího v nepodepsání plné moci zmocnitelem“. K tomu mu poskytl lhůtu 5 dní od doručení této výzvy s tím, že „pokud ... nebude ve stanovené lhůtě zaslán originál předmětné plné moci nebo její kopie s úředně ověřeným podpisem plné moci udělení obviněným, s náležitým projevem jeho vůle, kterým je nepochybně jeho podpis, nebude možné k podání přihlížet jako k podání učiněnému oprávněnou osobou.“ Tato výzva byla doručena zmocněnci žalobce dne 26. 8. 2016. Sdělením ze dne 5. 9. 2016 žalovaný sdělil Magistrátu města Liberec (odbor dopravy, evidence řidičů), že žalobce byl uznán vinným daným přestupkem. Dne 8. 9. 2016 pak bylo žalovanému doručeno podání žalobce, ve kterém uvedl, že byl na dovolené, přičemž zmocněnec měl plnou moc k dispozici pouze ve scanu a originál mohl doložit pouze žalobce. Tuto plnou moc i se svým podpisem k podání připojil a současně požádal o uznání zmeškaného úkonu. Na to mu žalovaný dne 22. 9. 2016 sdělil, že předmětný příkaz již nabyl právní moci, přičemž k podání zmocněnce bylo přihlédnuto, jako by bylo učiněno neoprávněnou osobou. Na tom podle žalovaného nic nemění ani předložení plné moci samotným žalobcem, neboť žalovaný komunikoval pouze se zmocněncem, u kterého se oprávněně předpokládá, že má od zmocnitele podepsanou plnou moc. Odkázal pak v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. X.
11. Jak ze správního spisu dále vyplývá, Krajský úřad Středočeského kraje obdržel v dané věci dne 3. 8. 2017 od zmocněnce žalobce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. V návaznosti na to uvedený krajský úřad s přípisem ze dne 21. 8. 2017, č. j. X, zaslal žalovanému spisovou dokumentaci s tím, že v dané věci je nejprve nutné rozhodnout o žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Žalovaný tak učinil usnesením ze dne 22. 9. 2017, kterým neprominul zmeškání úkonu –

lhůty k zaslání originálu plné moci zmocnitelem jeho zmocněnci. Jak uvedl, zmeškání lhůty žalobci nemůže prominout, protože mu žádnou lhůtu ani nestanovil, neboť komunikoval pouze s jeho údajným zmocněncem.

12. V návaznosti na reprodukci správního spisu soud dodává, že s ohledem na výše uvedené nebylo třeba provádět žalobcem navržené dokazování žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti (resp. doklady o jeho odeslání). Stejně tak soud neshledal důvod provádět žalobcem navrhovaný účastnický výslech, neboť mezi účastníky nevyvstaly v dané věci rozpory v náhledu na skutkové otázky, které by bylo nutno takovým výslechem odstraňovat.
13. Krajský soud v Praze přezkoumal důvodnost včas podané a přípustné žaloby, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí [§ 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl přitom k závěru, že podaná žaloba není důvodná.
14. Jak plyne ze shora reprodukováných podání účastníků, v dané věci mezi nimi vyvstaly tři základní sporné okruhy otázek. V první řadě bude nutno podle názoru zdejšího soudu vyřešit otázku, zda bylo namístě, shledal-li žalovaný vady podání (předložené plné moci), aby komunikoval pouze se zmocněncem, který odpor v dané věci podal, nebo naopak v situaci, kdy zmocněnec na výzvu žalovaného nereagoval, měl žalovaný (jak tvrdí žalobce) k doložení plné moci vyzvat přímo žalobce. Druhá žalobcem vymezená sporná otázka se týká povahy lhůty k odstranění vad podání, kterou mu žalovaný stanovil. Žalobce v této souvislosti připouští, že originál podepsané plné moci doložil až po uplynutí stanovené lhůty, stalo se tak ovšem jen pár dnů po jejím uplynutí, navíc se nejednalo o lhůtu propadnou, neboť nebyla stanovena usnesením ale přípisem (výzvou). K tomu pak při jednání u soudu doplnil ještě argumentaci týkající délky stanovené lhůty. Poslední sporná otázka se pak týká toho, zda žalovaný byl v dané situaci vůbec oprávněn požadovat originál plné moci, neboť podle žalobce mu měl postačovat její scan.
15. K výše uvedenému soud dodává, že rozhodnutí žalovaného o neprominutí zmeškání úkonu v návaznosti na sdělení Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 21. 8. 2017, čj. X, a jeho případný přezkum není předmětem tohoto řízení před soudem.
16. Pokud jde o otázku, zda k odstranění vad podání (podpisu na plné moci, resp. doložení originálu) měl být vyzván přímo žalobce nebo jeho zmocněnec, je třeba poukázat na to, že obdobou otázkou se již zdejší soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 2. 2. 2016, č. j. X, v němž dospěl k závěru, že žalovaný neměl povinnost k odstranění vad odporu spočívajícího v doložení žalobcem nepodepsané plné moci vyzývat i žalobce a stačila výzva učiněná jeho zástupci, neboť se nejedná o úkon, který by musel učinit žalobce osobně. Lze ostatně poznamenat, že v dané věci vystupoval v řízení před soudem jako zástupce strany žalující stejný advokát a v řízení před správním orgánem stejný zmocněnec jako v nyní projednávané věci. Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 3. 5. 2016, č. j. X, v němž výslovně uzavřel, že „i podle názoru Nejvyššího správního soudu měl tedy

předmětnou výzvu k odstranění vad plné moci žalovaný adresovat zmocněnci a nikoliv zmocniteli. Proto žalovaný nepochybil, pokud nedoručoval výzvu stěžovateli, ale zmocněnci, který podal předmětný odpor. Krajskému soudu nelze vytýkat ani navazující závěry, že požadavek na předložení plné moci musí již z povahy věci směřovat k osobě, která o sobě tvrdí, že je zmocněncem účastníka řízení a nikoliv k účastníkovi řízení, u nějž se plná moc nenachází. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že není-li plná moc předložena vůbec, je třeba na podání osoby, jež své zmocnění nedoložila, nahlížet jako na podání, které nemá žádné procesní účinky. Ostatně, v daném případě se nejednalo o situaci, kdy by nebyla předložena plná moc. Plná moc předložena ze strany zmocněnce byla, neobsahovala však podpis zmocnitel, přičemž k odstranění této vady byl zmocněnec řádně vyzván. K odstranění vady však nedošlo. Nejvyššímu správnímu soudu je známo z úřední činnosti, že zmocněnec Ing. M. J. zastupuje obviněné z přestupků v řadě správních řízení, přičemž uvedené námitky uplatňuje opakovaně, a je mu tedy dobře známo, jaké náležitosti by měla plná moc obsahovat“.

17. Krajský soud v Praze neshledal v dané věci důvod, aby se od citovaných závěrů odchýlil, a v postupu žalovaného v dané věci v tomto ohledu pochybení neshledal. Odkazoval-li žalobce v této souvislosti v replice k vyjádření žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu podporující jeho názor, je k tomu třeba uvést, že zmiňovaná judikatura podle názoru Krajského soudu v Praze není v dané věci přílehlavá. V rozsudku č. j. X se totiž Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy oproti nyní projednávané věci správní orgán k odstranění vad plné moci vyzval přímo účastníka, a nikoliv jeho (domnělého) zástupce, přičemž z argumentace Nejvyššího správního soudu v tomto rozhodnutí nelze dovodit povinnost správního orgánu vyzvat k odstranění vad plné moci přímo účastníka (zmocnitel), pokud zmocněnec na výzvu soudu nereaguje. Rozsudkem č. j. X pak Nejvyšší správní soud sice zrušil v obdobné věci rozhodnutí krajského soudu, učinil tak ovšem toliko s odkazem na jeho nepřezkoumatelnost, přičemž krajskému soudu uložil zabývat se řádně námitkou povinnosti správních orgánů za jistých okolností doručovat předmětnou výzvu jak zástupci, tak přímo účastníku řízení. Na rozdíl od uvedené věci však ve věci nyní projednávané žalobce, pokud jde o otázku doručování výzvy přímo zmocniteli (na kterou navíc upozornil až v replice k vyjádření žalovaného) nijak blíže neupřesňuje, proč právě v této věci bylo namíste postupovat tímto způsobem, přičemž sám k této otázce nad rámec odkazů na shora označená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nic dalšího neuvádí. Za těchto okolností neshledal zdejší soud důvod odchýlit se od své předchozí judikatury.
18. K výše uvedenému lze ještě doplnit, že zdejší soud si je vědom toho, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. X, sice hovoří o tom, že správní orgán by měl vyzvat také přímo zmocnitel k prokázání existence zmocnění, tento závěr ovšem Nejvyšší správní soud učinil ve věci, v níž byl (údajný) zmocněnec nekontaktní, což však není případ nyní projednávané žaloby, v níž byla výzva žalovaného zmocněnci řádně doručena a shora popsané specifické okolnosti tedy nebyly v nyní projednávané věci dány.
19. Ve vztahu k otázce, zda bylo namíste, aby žalovaný vyzýval zmocněnce žalobce k předložení originálu plné moci, považuje zdejší soud za vhodné poukázat nejprve na to, že dle shora citované výzvy žalovaného ze dne 23. 8. 2016 je zjevné,

že za vadu podání žalovaný považoval právě nepodepsání plné moci. Skutečnost, že plná moc nebyla podepsána a tuto vadu vykazovala, ostatně nezpochybňuje ani žalobce. Je nutno připustit, že zvolená formulace dané výzvy se může jevit nejasnou v tom smyslu, že za nedostatek označuje absenci podpisu zmocnitele, současně ovšem požaduje předložení originálu plné moci (nikoliv „pouhé“ doplnění podpisu). Soud nicméně v takovém postup žalovaného nezákonnost neshledal. Judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou v této souvislosti žalobce poukazuje, a podle níž k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat ve správním řízení účastníka postačí plná moc předložená v prosté kopii (rozsudky č. j. X a č. j. X), totiž vychází z toho, že předložená plná moc byla řádnou plnou mocí a nezbytné náležitosti (včetně podpisu zmocnitele) splňovala. To však není případ projednávané věci, v níž jedna z podstatných náležitostí v podobě podpisu zmocnitele absentovala. Ostatně plyne-li z citované judikatury Nejvyššího správního soudu závěr, podle něhož k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat ve správním řízení účastníka postačí plná moc předložená v prosté kopii, pokud správní orgán nemá na základě konkrétních okolností případu pochybnosti, zda plná moc byla účastníkem řízení skutečně udělena (v takovém případě správní orgán vyzve zmocněnce, aby plnou moc předložil v originále nebo ověřené kopii), postupoval žalovaný v dané věci i v souladu s citovanými požadavky judikatury, neboť podle názoru zdejšího soudu absence podpisu na plné moci představuje pochybnost ve shora uvedeném smyslu a odkaz na nepodepsání plné moci též představuje dostatečné odůvodnění takového požadavku žalovaného. Krajský soud v Praze ostatně nemohl přehlédnout, že žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že pokud by žalovaný požadoval pouze podepsanou plnou moc, nebylo by pro jeho zmocněnce problém její scan doložit v požadované lhůtě. Je proto s podivem, že tento scan (včetně podpisu žalobce) jeho zmocněnec nepřipojil již k odporu (zvláště podával-li jej hned dvakrát), resp. proč na danou výzvu žalovaného nereagoval alespoň zasláním scanu podepsané plné moci.

20. Pokud pak jde o otázku povahy lhůty k odstranění vad podání žalobce - odporu (resp. připojené plné moci), je nutno předeslat, že žalobce v této souvislosti sice odkazuje na judikaturu zdejšího soudu (rozsudek č. j. X), ta však v podstatné míře vychází z již existující rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (zejm. rozsudek č. j. X). Je pravdou, že zmíněná judikatura rozlišuje situace, v nichž je účastník řízení vyzván k odstranění vad podání usnesením či „pouhým“ přípisem (výzvou). Jak je nicméně ze žalobcem opakovaně zmiňovaného (a výše označeného) rozhodnutí zdejšího soudu zřejmé, zabýval se v něm spornou otázkou, zda bylo možno vadu podání odstranit i po uplynutí stanovené lhůty, a to před rozhodnutím o zastavení řízení. Zmíněná judikatura se tedy týká situace, kdy je účastník vyzván k odstranění vad podání, neučiní tak ve stanovené lhůtě, ale učiní tak v časově omezeném a specifickém období (po uplynutí stanovené lhůty k odstranění vad, ale před zastavením řízení). V nyní projednávané věci je nicméně situace odlišná, neboť zde je dána speciální úprava tzv. příkazního řízení, podle níž se vydaný příkaz ruší pouze v případě podání včasného odporu (viz § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Oproti obecné úpravě správního řízení tedy v takovém případě (opožděně podaného odporu) správní orgán žádné rozhodnutí nevydává a k opožděnému odporu nepřihlíží. Jak je přitom z výše reprodukováného správního spisu zřejmé,

žalovaný dne 5. 9. 2016, tedy ještě před doručením originálu plné moci ze strany žalobce, informoval o nabytí právní moci daného příkazu (dnem 13. 8. 2016) příslušnou evidenci řidičů. Pokud by soud v obecné rovině akceptoval argumentaci žalobce, fakticky by to znamenalo, že v příkazním řízení by bylo nutno vyzývat k odstranění vad podání pouze usnesením (takový požadavek však nemá výslovnou zákonnou oporu), a pokud by výzvy k odstranění vad správní orgány činily pouze přípisem, mohl by účastník řízení vady podaného odporu odstraňovat v podstatě kdykoliv a tím zpětně zpochybňovat nabytí právní moci příkazu. Takový výklad pro zjevný rozpor s principem právní jistoty však nemůže zdejší soud akceptovat. Ve vztahu k délce dané lhůty, kterou žalobce při jednání u soudu taktéž zpochybnil, pak soud připomíná, že z hlediska délky lhůt obecná právní úprava vychází z požadavku na jejich přiměřenost, aniž by konkrétnější časový úsek stanovila (srov. § 45 odst. 2 správního řádu). Lhůtu 5 dnů od doručení výzvy k předložení originálu plné moci, kterou žalovaný v dané věci stanovil, pak soud nepovažuje s ohledem na povahu odstraňované vady za rozpornou s tímto požadavkem, a to tím spíše, že během této lhůty zmocněnec žalobce ani nepožádal o její prodloužení, ani žalovanému nedoručil scan podepsané plné moci, kterou měl dle tvrzení žalobce v replice k dispozici.

21. Nad rámec výše uvedeného soud ještě k otázce lhůty k odstranění vad plné moci dodává, jak již ostatně bylo výše uvedeno, že v řízení o nyní projednávané žalobě nebyl oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí žalovaného, kterým nevyhověl návrhu na prominutí zmeškání úkonu, jež žalobce v návaznosti na doložení originálu plné moci podal. Takové rozhodnutí správního orgánu, pokud je zmeškaným úkonem odpor proti příkazu, je totiž samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví na základě žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. X).
22. Vzhledem k tomu, že soud žalobcem namítanou nezákonnou nečinnost žalovaného v dané věci neshledal, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 81 odst. 3 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. s tím, že žalobce nebyl ve věci úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci úspěšnému žalovanému pak soud právo na náhradu nákladů řízení (vzniklých s ohledem na zastoupení advokátem) nepřiznal, neboť náklady na právní zastoupení v případě orgánu obce s rozšířenou působností nepovažuje v dané věci (i s ohledem na její povahu) za účelně vynaložené. Je samozřejmě právem žalovaného sjednat si s advokátem právní zastoupení, nicméně v dané věci by měl být sám žalovaný schopen u soudu obhájit zákonnost svého postupu, proto soud neshledal důvod přiznat žalovanému právo na náhradu takto vzniklých nákladů vůči neúspěšnému žalobci.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. března 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu